

at Thingene komme til at afstemme derover. Men ved Siden af dette kan der ganske vist ogsaa være Tilfælde, hvor der i Udtrykket „passerer“ kommer til at ligge en Dadel, omend en meget mild Dadel, og altsaa nærmest i saadanne Tilfælde, hvor man, foruden at henlede Rigsdagsmændenes og Thingenes Opmærksomhed paa Forholdet, tillige vil henlede Ministeriets Opmærksomhed paa dette Forhold, fordi man har ment, at en Uregelræmsighed havde fundet Sted, som Ministeriet skulde søge at undgaa i Fremtiden, men som man dog erkjendte, ikke var af den Betydning, at man derom burde bruge et absolut dadlende Udtryk. For at tage et Exempel, kunde det være i et saadant Tilfælde, hvor der var en mindre Regnskabsuorden, hvor man mente, at en Udgift var kommen paa en Konto, hvor den egentlig ikke hørte hjemme, skjøndt man dog ikke vilde absolut sige, at der var noget aldeles Urigtigt i, at man havde sat den der; thi der er jo forskjellige Konti, som paa saadan Maade indeholde Udgifter, at der nok med Hensyn til enkelte Udgifter kan være Spørgsmaal om, hvorvidt de skulde staa paa den ene eller den anden Konto. Eller man mener, at en Udgift egentlig ikke burde have fundet Sted, men dog er af saa ringe Betydning, og at der ikke byg den skjuler sig en eller anden Grundfæstning af den Betydning, at man skønner, at der er videre at gøre ved den, saa at man blot nøies med dette „passerer“.

Statsrevisionens Mening i de Røinger, da den nye Instrux for Statsrevisionen blev gennemført, var altsaa den, at man ved ikke at gøre Indstilling blot tilkjendegav det, at man ikke ansaa Forholdet for at være af den Natur, at Opmærksomheden særlig burde henledes derpaa, at ved „passerer“ udtaltes der ikke i og for sig nogen Dadel, men der kunde i „passerer“ ligge en mild Dadel, idet Betydningen deraf dels kunde være den, at man vilde henlede Rigsdagens Opmærksomhed paa Forholdet, og dels kunde være den, at man vilde henlede Ministeriets Opmærksomhed derpaa og derved bringe en Ændring tilstede for Fremtiden. Under Udtrykket „kan passere“ skulde der indbringes alle saadanne Forhold, hvor man mente, at der skulde udtrykkes en virkelig Dadel, en mer eller mindre stærk, men altid en virkelig Dadel, og endelig betegne man ved Udtrykket „kan ikke passere“ disse ganske særegne overordentlige Tilfælde, hvor Rigsdagen maatte sætte sig i Forsvarsstand overfor Administrationen. Nu vide vi jo, at siden den Tid, jeg taler om, er der sket en Forandring i Statsrevisionens Indstillinger, men det viser sig efter min Mening her, at det

er en overordentlig uheldig Forandring, og jeg vil derfor for mit Bedkommende bede det taget under Overveelse, om man ikke igjen bør gjøre en Forandring og komme tilbage til det gamle Forhold. Der er jo nemlig sket den Forandring, at Udtrykket „kan passere“ er faldet bort og nu indstilles kun „passerer“ eller „kan ikke passere“, men det er ganske overordentlig uheldigt, fordi det, som det nylig er udtalt af det ærede Mindretal, er overordentlig uheldigt, at man giver Udtrykket „passerer“ en saa vid Udstrækning, at man aldeles ikke veed, om der deri indholdes endogsaa en meget stærk Dadel eller intet Andet end en Oplysning til Rigsdagen om, at her er et Forhold, som den dog skulde lægge Mærke til. Det er høist uheldigt, og det fører ogsaa med sig en anden høist uheldig Ting, nemlig at man gjør Indstillingen „kan ikke passere“ i mangfoldige Tilfælde, hvor man burde undlade det, naar man tog Hensyn til, hvad der er Repræsentationens rette Tærv. Det er ogsaa uheldigt, fordi det er det, der giver Anledning til saadanne Misstydninger, som jeg har henledet Opmærksomheden paa, nemlig naar Landstingets Ordfører siger, at der altid ligger en Dadel, om end en mild Dadel i Udtrykket „passerer“ eller, som Mindretallet har gjort her, naar han siger, at Statsrevisionen har Ret til i en hel Del Tilfælde paa egen Haand at decidere eller sanktionere en Overtrædelse. Nu veed jeg, som sagt, meget godt, og det har jeg ogsaa hørt i Dag, at de Herrer, der have brugt disse Udtryk, naar man taler med dem, meget vel vide, at det ikke er Tilfældet; og at de ogsaa meget vilslig strax ville udtale dette: Ja, vi have ikke ment det i den Betydning, vi sige, men det er overordentlig farligt, naar den Slags Sætninger komme frem, og efterhaanden trænge ind, og maatte til Slutningen antages for at være virkelig sande. Jeg har derfor troet, at jeg ved denne Leilighed, hvor Sagen saaledes direkte var foranlediget her i Thinget, burde udtale mig baade lidt alvorligt og lidt udførligt om dette Forhold. Dette tror jeg nu, at jeg har gjort, og jeg skal kun forsaavidt de Udtryk angaar, der ere anvendte i Betænkningen, tillade mig at præcisere min Opfattelse, og jeg skal derfor til Slutning udtale, at jeg finder, at Udtrykket „passerer“ kun er en Tilkjendegivelse af, at vedkommende Post antages enten af formelle eller af reelle Hensyn at burde bringes til Afstemning i Thinget. Saavel Beløbets Størrelse, som hvad der ellers, uanset Beløbets Størrelse, kan foreligge om Indtægten eller Udgiftens Bestaafenhed, kan begrunde Indstillingerne „passerer“. Der kan i Ind-